

เพลงคร่ำครวญ

1

2

3

4

5

บท 1

1 กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมืองมาอ้างว้างอยู่ได้หนอ กรุงที่รุ่งเรืองอยู่ท่ามกลางประชาชาติมากมายเป็นดังหญิงม่ายหนอ กรุงที่เป็นดังเจ้าหญิงท่ามกลางเมืองทั้งหลายก็กลับเป็นเมืองขึ้นเขาไป

2 กรุงนั้นร่ำไห้สะอื้นในราตรีกาล และหน้าตาของเธอก็อาบแก่ม เธอจะหาใครท่ามกลางคนที่รักเธอให้มาปลอบเธอก็หาไม่พบ บรรดาพวกเพื่อนของเธอสิ้นทุกคนได้ทรยศต่อเธอ เขาทั้งปวงกลับเป็นศัตรูของเธอ

3 ยูดาห์ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ได้รับความทุกข์ใจ ต้องทำงานอย่างทาส เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เธอไม่พบที่หยุดพักสงบเลย บรรดาผู้ชมเหงได้ไล่ทันเธอเมื่อเวลาเธอทุกข์ใจ

4 ถนนหนทางที่เข้าเมืองศิโยนก็คร่ำครวญอยู่ เพราะไม่มีผู้ใดเดินไปในงานเทศกาลที่เคร่งครัดทั้งหลายนั้น บรรดาประตูเมืองของเธอก็รกร้างเสียแล้ว พวกปุโรหิตของเธอได้พากันถอนใจ สาวพรหมจารีทั้งหลายของเธอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเธอเองก็ได้รับความขมขื่นยิ่งนัก

5 พวกคู่อริของเธอกลายเป็นหัวหน้า พวกศัตรูของเธอได้จำเริญขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เธอทนทุกข์ เพราะความทรยศอันมหันต์ของเธอ ลูกเต่าทั้งหลายของเธอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าคู่อริ

6 และความโอาสตระการได้พรางไปจากธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว พวกเจ้านายของเธอก็กลับเป็นดุจฝูงกวางที่หาทุ่งหญ้าเลี้ยงชีวิตไม่ได้ และได้วิ่งป้อน้ำไปข้างหน้าผู้ไล่ติดตาม

7 เยรูซาเล็มเมื่อตกอยู่ในยามทุกข์ใจและยามลำเค็ญก็ได้ทวนระลึกถึงสิ่งประเสริฐที่ตนเคยมีในครั้งกระโน้น เมื่อพลเมืองของเธอตกอยู่ในมือของคู่อริ และหาผู้ใดจะสงเคราะห์เธอไม่ พวกคู่อริเห็นเธอแล้วก็เยาะเย้ยวันสะบาโตทั้งหลายของเธอ

8 เยรูซาเล็มได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เหตุฉะนั้นเธอจึงถูกไล่ล่าออก บรรดาคนที่เคยให้เกียรติเธอก็กลับหลู่เธอ เพราะเหตุเขาทั้งหลายเห็นความเปลือยเปล่าของเธอ เธอเองได้ถอนใจยิ่งและหันหน้าของเธอไปเสีย

9 มลทินของเธอก็กรังอยู่ในกระโปรงของเธอ และเธอหาได้คำนึงถึงอนาคตของเธอไม่ ดังนั้นเธอจึงได้เสื่อมทรามลงเร็วอย่างน่าใจหาย เธอก็ไม่มีผู้ใดจะเล้าโลม "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว"

10 พวกศัตรูได้ยื่นมือของเขายึดเอาบรรดาของประเสริฐของเธอ ด้วยเธอได้เห็นบรรดาประชาชาติบุกรุกเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเธอ คือคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามาในชุมนุมชนของพระองค์

11 บรรดาพลเมืองของเธอได้ถอนใจใหญ่ เขาทั้งหลายเสาะหาอาหาร และพวกเขาได้เอาของประเสริฐของตัวออกแลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประหนึ่งชีวิต "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงทอดพระเนตรและพิจารณา เพราะข้าพระองค์เป็นที่เหยียดหยามเสียแล้ว"

12 "ดูก่อน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึกอะไรบ้างหรือ ดูเถิด จงดูซิว่ามีความทุกข์อันใดบ้างไหมที่เหมือนความทุกข์ที่มาสู่ข้าพเจ้า เป็นความทุกข์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าในวันที่พระองค์ทรงกริ้วข้าพเจ้าอย่างเกรี้ยวกราดนั้น

13 พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเบื้องบนให้เข้าไปเหนือกระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า และเพลิงนั้นก็มีชัยชนะต่อกระดูกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงกางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าโดดเดี่ยวอ้างว้าง และอ่อนระอาตลอดทั้งวัน

14 แอ็กแห่งการละเมิดทั้งมวลของข้าพเจ้าก็ถูกรวบเข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวบมัดไว้ แอ็กนั้นรัดตรึงรอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาทั้งหลาย

ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้

15 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้มีกำลังแข็งแแกร่งของข้าพเจ้าไว้ใต้พระบาทท่ามกลางข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ทุมหมชนเข้ามาต่อสู้ข้าพเจ้า เพื่อจะขี้นายจรรจ์ของข้าพเจ้าให้แหลกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย่ำบุตรสาวพรหมจารีแห่งยูดาห์ ดั่งเหยียบผลองุ่นลงในบ่ออย่างรุนแรง

16 เพราะเรื่องนี้ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เออ นัยน์ตาของข้าพเจ้ามีน้ำตาไหลลงมา เพราะผู้พลอบโยนที่ควรจะพลอบประโลมใจข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากข้าพเจ้า ลูกๆของข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยวอ้างว้าง เพราะพวกศัตรูได้ขี้นชนะ"

17 เมืองศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มีใครที่เล้าโลมเธอได้ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พวกคู่อริล้อมยาโคบไว้ เยรูซาเล็มเป็นดังผู้หญิงเมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย

18 "พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์ ดูก่อนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอมามองดูความทนทุกข์ของข้าพเจ้า สาวพรหมจารีของข้าพเจ้า และหนุ่มๆของข้าพเจ้าตกไปเป็นเชลยแล้ว

19 ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรักของข้าพเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้หลอกลวงข้าพเจ้า พวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าก็ตายที่กลางเมือง ขณะเมื่อเขาออกหาอาหารเพื่อประทังชีวิตของตน

20 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทอดพระเนตร เพราะข้าพระองค์มีความทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์มีความทรมานทรมาย จิตใจของข้าพระองค์ยุ่งเหยิงเพราะข้าพระองค์มักกบฏอย่างร้ายกาจ นอกบ้านมีคนต้องคมดาบตาย ในบ้านก็เหมือนมฤตยู

21 เขาทั้งหลายได้ยื่นว่า ข้าพระองค์ถอนใจอย่างไร หากมีผู้ใดพลอบโยนข้าพระองค์ไม่ บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ได้ยื่นถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์ เขาทั้งหลายก็พากันดีใจที่พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนี้ พระองค์จะทรงนำวารที่พระองค์ทรงประกาศไว้ นั้นให้มาถึง และเขาทั้งหลายจะเป็นอย่างที่ว่าพระองค์เป็นอยู่นี้

22 ขอให้บรรดาการชั่วของเขาทั้งหลายมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ และขอทรงกระทำแก่เขาทั้งหลาย เหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์ เพราะการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิด ด้วยความสะทอนถอนใจของข้าพระองค์นั้นมากมายหลายครั้ง และจิตใจของข้าพระองค์ก็อ่อนเพลียเต็มที่แล้ว"

บท 2

1 ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมฆบังธิดาของศิโยนหนอ พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงสงสาราติของอิสราเอลให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรองพระบาทของพระองค์เลยในยามที่พระองค์ทรงกริ้ว

2 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ทั้งสิ้นของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา พระองค์ได้ทรงพังป้อมปราการทั้งหลายของธิดาแห่งยูดาห์ให้ลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน และทรงกระทำให้ราชอาณาจักรและเจ้านายทั้งหลายในนั้นเป็นมลทินไป

3 พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ทรงดึงพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์กลับมาเสียจากเขาต่อหน้าศัตรู และพระองค์ทรงเผาผลาญคนยาโคบดุจเพลิงลูกไฟลงไหม้ไปรอบๆ

4 พระองค์ทรงไถ่ถอนของพระองค์อย่างศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาที่ทำปิจามิตร และได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตาของเราจะอวดได้นั้นเสียในกระโจมของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธของพระองค์ออกมาดุจเพลิง

5 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวกอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวังของเขามา และได้ทรงทำลายที่กำบังของเขาให้ ทรงทวีความเศร้าโศกและการคร่ำครวญในธิดาแห่งยูดาห์

6 พระองค์ได้ทรงพังพลับพลาของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำทั้งเทศกาลตามกำหนดและวันสะบาโตให้ลืมนั่นไปในศิโยน ด้วยพระพิโรธอันเดือดดาลพระองค์ทรงดูถูกองค์ษัตริย์และปุโรหิต

7 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทิ้งแท่นบูชาของพระองค์เสีย พระองค์ทรงเกลียดสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ กำแพงวังทั้งหลายนั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื้อมมือศัตรู เขาทั้งหลายได้ส่งเสียงอึกทักในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์เหมือนอย่างในวันเทศกาลตามกำหนด

8 พระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่า จะทำลายกำแพงของธิดาแห่งศิโยนเสีย พระองค์ได้ทรงชิงเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงหดพระหัตถ์เลิกการทำลาย เหตุฉะนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำให้นั้นดินและกำแพงนั้นคร่ำครวญ ให้

ทรุดโทรมร่วงโรยไปด้วยกัน

9 ประตุมืองศิโยนทั้งสี่ทรุดลงในดินแล้ว พระองค์ได้ทรงทำลายและทรงหักด่านประตูทั้งปวงเสียสิ้น กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งศิโยนก็ตกอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ไม่มีพระราชบัญญัติอีกต่อไป บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมืองศิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโฮวาห์อีกไม่

10 พวกผู้ใหญ่ของธิดาแห่งศิโยนก็กำลังนั่งเจียบอยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายเอาผงคลีดินขัดขึ้นบนศีรษะของตัวและนุ่งห่มผ้ากระสอบ สาวพรหมจารีทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็มคัดออกไปถึงดิน

11 นัยน์ตาของข้าพเจ้าก็ร่ำไห้เพราะร้องไห้ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ระทม เพราะความพินาศของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า ดับของข้าพเจ้าเทือกบนพื้นดิน และเพราะเหล่าเด็กและเด็กที่ยังดูดนมนั้นเป็นลมสลบอยู่ตามถนนในกรุง

12 ลูกทั้งหลายถามแม่ของตัวว่า "แม่จ๋า ข้าวและน้ำองุ่นอยู่ที่ไหน" ขณะเมื่อเขาเป็นลมจุกคนที่ถูกบาดเจ็บตามถนนในกรุง เมื่อชีวิตของเขาต้องเทออกที่อกแม่ของเขาทั้งหลาย

13 โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะเปรียบเจ้ากับอะไร โอ ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย ข้าพเจ้าจะหาอะไรที่มากเทียบเท่ากับเจ้าได้แล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าโลมเจ้าได้ เพราะความอัปปางของเจ้าก็ใหญ่เทียบเท่าสมุทร ผู้ใดจะรักษาเจ้าได้แล้ว

14 ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้เห็นสิ่งที่โง่เขลาและไร้สาระมาบอกเจ้า แทนที่เขาคจะเผยความชั่วช้าของเจ้าออกมาให้ประจักษ์ เพื่อจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี เขาทั้งหลายกลับได้เห็นภาระที่เทียมเท็จอันเป็นเหตุให้เกิดการเนรเทศ

15 บรรดาคนที่ได้ผ่านไปมาก็ตบมือเยาะเย้ยเจ้า เขาทั้งหลายได้เย้ยหยันและได้สั่นศีรษะใส่ธิดาแห่งเยรูซาเล็มแล้วว่า "นี่หรือคือกรุงที่คนทั้งหลายได้ขนานนามว่า จามหมดจด ว่าเป็นความชื่นชมยินดีของคนทั่วทั้งโลก"

16 บรรดาศัตรูของเจ้าได้อำพาทะโกนโพนทะนาเจ้า เขาทั้งหลายเย้ยหยันและขบขี้เยาะเย้ยฟัน เขาพากันร้องว่า "พวกเราได้กลืนเมืองนี้แล้ว วันนี้แหละคือวันที่พวกเราได้จ้องมองหา พวกเราได้พบแล้ว พวกเราเห็นแล้ว"

17 พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำตามพระประสงค์แล้ว ได้ทรงกระทำให้พระดำรัสของพระองค์สำเร็จ ตามที่พระองค์ได้บัญชาไว้นานแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงทำลายอย่างไม่มีพระเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูเปรมปรีดีเย้ยเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเขาของพวกศัตรูของเจ้าขึ้น

18 จิตใจของเขาทั้งหลายร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ กำแพงของธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงให้น้ำตาไหลลงดุจสายน้ำทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก อย่าให้แกวตาของเจ้าหยุดหย่อนเลย

19 จงลุกขึ้นร้องไห้ในกลางคืน ในต้นยามจงระบายความในใจของเจ้าออกอย่างน้ำตรงพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงชูมือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์เพื่อขอชีวิตของบรรดาเด็กเล็กแดงของเจ้า ที่หิวจนเป็นลมสลบไป ตามหัวถนนหนทางทุกแห่ง

20 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทออดพระเนตรและพิจารณาเถิดว่า พระองค์ได้ทรงกระทำการเช่นนี้แก่ผู้ใด ควรที่พวกผู้หญิงจะกินลูกของตนหรือ จะกินทารกที่ยังอุ้มอยู่หรือ พวกปุโรหิตและพวกผู้พยากรณ์ควรจะถูกระเบิดประหารในสถานบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ

21 คนหนุ่มและคนแก่นอนเหยียดยอตามพื้นดินในถนน สาวพรหมจารีและชายหนุ่มของข้าพระองค์ถูกคมดาบหวดล้มลงแล้ว พระองค์ได้ทรงประหารเขาในวันเมื่อพระองค์ทรงกริ้ว ได้ทรงสังหารเขาเสียโดยปราศจากพระกรุณา

22 พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้าพระองค์กลัวรอบทุกด้านมาอย่างในวันเทศกาล พอถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ ก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอดได้ หรือคงเหลือตกค้างรอดตายอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุ้มชูและเลี้ยงดูมานั้น ศัตรูของข้าพระองค์ได้เผาผลาญเสียหมดแล้ว

บท 3

1 ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียวแห่งพระพิโรธของพระองค์

2 พระองค์ทรงนำและพาข้าพเจ้ามาในความมืดและไม่ใช่ในความสว่าง

3 แท้จริงพระองค์ทรงหันมาต่อสู้อข้าพเจ้า พระองค์ทรงพลิกพระหัตถ์ของพระองค์ต่อสู้อข้าพเจ้าอยู่ตลอดวันร่ำไป

4 เนื้อและหนังข้าพเจ้าพระองค์ทรงกระทำให้ซุบซิดไป พระองค์ทรงหักกระดูกข้าพเจ้าแล้ว

5 พระองค์ทรงสร้างรั้วซึ่งข้าพเจ้า ทรงเอาความขมขื่นและความทุกข์ยากลำบากล้อมข้าพเจ้าไว้

6 พระองค์ได้ทรงบังคับข้าพเจ้าให้อยู่ในที่มืด จุคนที่ตายนานแล้ว

7 พระองค์ทรงกระทำรั้วตันไม้ล้อมข้าพเจ้าไว้เพื่อจะกักไม่ให้ออกไปได้ พระองค์ทรงตีตรวนหนักล้ามข้าพเจ้าไว้

- 8 ยิ่งกว่านั้น เมื่อข้าพเจ้าร้องและตะโกน พระองค์ทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
- 9 พระองค์ทรงล้อมทางทั้งหลายของข้าพเจ้าด้วยก้อนหินที่ศักดิ์ พระองค์ทรงกระทำให้นทางข้าพเจ้าแคบเดี่ยวไป
- 10 ที่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงทำท่าดูหมิ่นคอยตระครุบ และตั้งสิ่งใดแอบซ่อนอยู่ในที่ลับ
- 11 พระองค์ทรงหันเหทางของข้าพเจ้าไปเสีย และฉีกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องโดดเดี่ยวอ้างว้าง
- 12 พระองค์ทรงไถ่ถอนของพระองค์และเอาข้าพเจ้าตั้งเป็นเป้าสำหรับลูกธนู
- 13 พระองค์ทรงเอาลูกธนูในแหล่งของพระองค์ ยังเข้าในหัวใจของข้าพเจ้าแล้ว
- 14 ข้าพเจ้าได้กลายเป็นที่นินทาให้ชนชาติทั้งหลายหว่าเราะเยาะ เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่นวันยังค่ำ
- 15 พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าบริโภคฝกรสมจนฆ่า พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าเมาไปด้วยบอระเพ็ด
- 16 พระองค์ทรงทำให้ฟันข้าพเจ้าหักโดยเคี้ยวก้อนกรวด และทรงปกคลุมข้าพเจ้าด้วยขี้เถา
- 17 พระองค์ทรงทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าขาดความสงบสุข จนข้าพเจ้าลืมนึกถึงความมั่งคั่งว่าเป็นอะไร
- 18 ข้าพเจ้าจึงว่า "กำลังและความหวังซึ่งข้าพเจ้าได้จากพระเยโฮวาห์ก็ดับหมด"
- 19 ขอทรงจำความทุกข์ใจและความทรمانของข้าพเจ้า อันเป็นบอระเพ็ดและดีทมิ
- 20 จิตวิญญาณของข้าพเจ้ายังนึกถึงเนืองๆ และต้องค่อมลงภายในตัวข้าพเจ้า
- 21 ข้าพเจ้าหวนคิดขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง
- 22 เพราะเหตุพระเมตตาของพระเยโฮวาห์เราจึงไม่สูญสิ้นไป เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด
- 23 เป็นของใหม่อยู่ตลอดเวลาเข้า ความสัตย์ซื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก
- 24 จิตใจของข้าพเจ้าว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์"
- 25 พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อคนทั้งปวงที่คอยท่าพระองค์อยู่ และทรงดีต่อจิตวิญญาณที่แสวงพระองค์
- 26 เป็นการดีที่คนเราจะหวังใจและรอคอยความรอดจากพระเยโฮวาห์ด้วยความสงบ
- 27 เป็นการดีที่คนเราจะแบกแอกในปฐมวัย
- 28 ให้เขานั่งเงียบๆอยู่แต่ลำพัง เพราะพระองค์ทรงวางแอกนั้นเอง
- 29 ให้เขาเอาปากจดไว้ในผงคลีดิน ถ้าทำดังนั้นชะรอยจะมีหวัง
- 30 ให้เขาเอียงแก้มให้ผู้ติดตามเขา ให้เขายอมรับการอภัยอย่างเต็มเปี่ยมเกิด
- 31 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งเป็นนิตย์ดอก
- 32 แม้พระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเศร้าโศก พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความเมตตาอันล้นเหลือของพระองค์
- 33 เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ใครเกิดความทุกข์ใจ หรือให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์มีความโศกด้วยชอบพระทัยก็หาไม่ได้
- 34 การเหยียบย่ำบรรดาเชลยแห่งแผ่นดินโลกไว้ได้เท่าก็ดี
- 35 การตัดสินโทษของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อพระพักตร์ผู้ใหญ่งามยิ่งที่สุดก็ดี
- 36 การตัดสินกลับสัตย์ในคดีของมนุษย์ก็ดี องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย
- 37 ผู้ใดจะสั่งและให้เป็นไปได้นอกจากเมื่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เป็นไป
- 38 จากพระโอษฐ์ของพระผู้สูงสุดนั้นไม่ใช่มิมาทั้งร้ายและดีหรือ
- 39 มนุษย์เป็นๆจะไปปนเอากับใคร ก็มนุษย์ที่ถูกทำโทษเพราะบาปของตน
- 40 ให้พวกเราทดสอบและพิจารณาวิถีของพวกเรา และกลับมาหาพระเยโฮวาห์เถิด
- 41 ให้พวกเรายกจิตใจและมือของพวกเราขึ้นต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ทูลว่า
- 42 "พวกข้าพระองค์ได้ทรยศและได้กบฏแล้ว และพระองค์ยังไม่ได้ทรงอภัยโทษ
- 43 พระองค์ทรงห่มความกริ้วและซ่มเหงพวกข้าพระองค์ ได้ทรงประหารอย่างไม่สงสาร
- 44 พระองค์ทรงคลุมพระองค์ไว้เสียด้วยเมฆ เพื่อว่าการอธิษฐานของพวกข้าพระองค์จะไม่ทะลุไปถึงพระองค์ได้
- 45 พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกข้าพระองค์เป็นเหมือนหยากเหื่อและมูลฝอยอยู่ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
- 46 บรรดาศัตรูของพวกข้าพระองค์ได้อำปากตะโกนโพนทนาว่าพวกข้าพระองค์
- 47 ความหวาดและกับดักมาถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งการรกร้างว่างเปล่าและความพินาศ
- 48 น้ำตาของข้าพระองค์ไหลเป็นแม่น้ำเนื่องด้วยความพินาศแห่งจิตตาของชนชาติของข้าพระองค์

- 49 น้ำตาของข้าพระองค์ไหลลงไม่หยุดและไม่มีเวลาสร้างเลย
- 50 กว่าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรลงแลดูจากสวรรค์
- 51 นัยน์ตาของข้าพระองค์ทำให้ใจข้าพระองค์ระทมเพราะเหตุบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงข้าพระองค์
- 52 พวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูต่อข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุนั้นได้ขับไล่ข้าพระองค์ดังขับไล่คน
- 53 เขาทั้งหลายจะตัดชีวิตของข้าพระองค์เสียในคูน้ำใต้ดิน และเอาหินก้อนหนึ่งทุ่มใส่ข้าพระองค์
- 54 น้ำได้ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ว่า `ข้าพเจ้าถูกผลาญแฉแล้ว'
- 55 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ร้องออกพระนามของพระองค์จากที่ลึกในคูน้ำใต้ดิน
- 56 พระองค์ทรงสดับเสียงข้าพระองค์ที่ว่า `ขออย่าทรงจุพระกรรมต่อลมหายใจและการร้องทูลของข้าพระองค์'
- 57 พระองค์ทรงเข้ามาใกล้ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า `ไม่ต้องกลัว'
- 58 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงเข้ากับคดีของจิตใจข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงไถ่ชีวิตข้าพระองค์
- 59 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเห็นที่เขาผิดต่อข้าพระองค์แล้ว ขอทรงพิพากษาคดีของข้าพระองค์เถิด
- 60 พระองค์ได้ทรงเห็นการแก้แค้นทั้งสิ้นของเขา และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว
- 61 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงได้ยินคำเยาะเย้ย และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว
- 62 คือริมฝีปากและความคิดของผู้ที่ได้รู้กรานข้าพระองค์ ก็ต่อสู้ข้าพระองค์อยู่วันยังค่ำ
- 63 ดูเถิด ไม่ว่าเขาจะนั่งหรือลุก ตัวข้าพระองค์ก็เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่น
- 64 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงสนองเขาทั้งหลายตามการกระทำแห่งน้ำมือของเขา
- 65 ขอพระองค์ทรงกระทำให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งหลายที่ปวงโศกเศร้า ขอให้คำสาปของพระองค์ตกเหนือเขา
- 66 ขอพระองค์ทรงรังควานและทำลายเขาเสียด้วยพระพิโรธจากใต้ฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์"

บท 4

น้อย่างไรหนอ ทองคำจึงมีสีสัวและทองคำเนื้อดีก็เปลี่ยนไป เพชรพลอยแห่งสถานบริสุทธิ์ที่อยู่เกลื่อนกลาดตามทุกหัวถนน

2 บุตรชายผู้ประเสริฐของกรุงศิโยนมีค่าเปรียบได้กับทองคำเนื้อดีนั้น ถูกตีราคาเพียงเท่าหม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ

3 แม้แต่สัตว์ประหลาดทะเลยังได้อ่านมอออกให้ลูกของมันดู แต่ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้านี้ก็ใจร้าย ดุจนกกระจอกเทศในถิ่นทุรกันดาร

4 ลิ่นของทารกที่ยังไม่หย่านมกระหายจนติดเพดาน พวกเด็กได้ขออาหาร แต่ไม่มีใครยื่นให้เขา

5 คนทั้งปวงที่เคยรับประทานอาหารอย่างเลิศหรูกลับต้องโดดเดี่ยวอยู่ตามถนน คนทั้งหลายที่เติบโตมาด้วยเสื้อสีแดงสดกลับต้องกอดกองมูลสัตว์

6 เพราะโทษความชั่วช้าของธิดาแห่งชนชาติข้าพเจ้านั้นก็ใหญ่โตกว่าโทษบาปของเมืองโสโดมที่ต้องคว่ำทลายลงในพริบตาเดียว โดยไม่มีมือใครได้แตะต้องเลย

7 พวกนาซีร์ของเธอบริสุทท์ก็หิมะและขาวกว่าน้ำมัน ผิวพรรณของเขาเปล่งปลั่งยิ่งกว่ามุกดา เขามีรูปร่างงามดังไฟทुरัย

8 บัดนี้ผิวพรรณของเขาก็ดำยิ่งกว่าถ่านหิน ใครๆตามถนนก็จำเขาไม่ได้ หน้ของเขายาวหุ้มกระดูกและซูบราวกับไม้เสียบ

9 คนที่ตายด้วยคมดาบยังดีกว่าคนที่ต้องอดอยากตาย เพราะคนเหล่านี้ค่อยผอมค่อยตายไป ถูกแทงทะลุเพราะขาดผลจากท้องนา

10 มือของหญิงที่ใจอ่อนกลับเอาลูกของตัวตมกิน ลูกที่ถูกตมเป็นอาหารนั้นกินกันเมื่อยามหายนะมาสู่ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า

11 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลโทโสออกมาแล้ว พระองค์ทรงเทพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ลงแล้ว และได้ทรงจุดไฟขึ้นในกรุงศิโยน ซึ่งเผาผลาญรากของเมืองนั้น

12 กษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาชาวพิภพพากันไม่เชื่อว่าคู่อริหรือศัตรูจะได้เข้าไปในประตูกรุงเยรูซาเล็มได้

- 13 เพราะความผิดบาปของพวกผู้พยากรณ์ของกรุงศิโยน และเพราะความชั่วช้าของพวกปุโรหิตของกรุงนั้น ที่ได้กระทำโลหิตของคนชอบธรรมให้ไหลออกในท่ามกลางกรุง
- 14 เขาทั้งหลายเดินเปะปะและตาบอดไปตามถนน ทำตัวให้มลทินด้วยโลหิต จนคนจะจับต้องไม่ได้ที่เสื้อผ้าของเขา
- 15 คนทั้งหลายร้องบอกเขาว่า "ไปซิ มลทินจริง ไปเถอะ ไป อย่ามาถูกต้องนะ" เมื่อเขาเหล่านั้นหนีไป เป็นคนพเนจร พลเมืองของประชาชาติพูดกันว่า "เขาต้องไม่อยู่ที่นั่นอีกต่อไป"
- 16 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาทั้งปวงกระจัดกระจายไป พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยในเขาอีกเลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวกปุโรหิต ไม่ทำคุณต่อพวกผู้ใหญ่
- 17 นัยน์ตาของพวกเรามองหาความช่วยเหลือ การช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วนการเฝ้ารอคอย พวกเราได้อคอยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้
- 18 มีคนสะกดรอยตามเรา จนพวกเราเดินทางตามถนนของพวกเราไม่ได้ เบื้องปลายของพวกเรา ก็ใกล้เข้ามาแล้ว วันเดือนทั้งหลายของพวกเรา ก็จะจบอยู่ เพราะบ้านปลายของพวกเรามาถึง
- 19 พวกที่ข่มเหงเราก็มองว่าคนอื่นที่ในท้องฟ้า เขาทั้งหลายวิ่งไล่กวาดพวกเราบนภูเขา เขาทั้งหลายข่มคอยจับเรา ในถิ่นทุรกันดาร
- 20 ลมปรานทางจมูกของพวกข้าพเจ้า คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ นั่น ก็ตกหลุมพรางของเขาทั้งหลายแล้ว คือ พวกเรากล่าวถึงพระองค์ท่านว่า "เราจะดำรงชีวิตของเราท่ามกลางประชาชาติได้ ก็ด้วยอาศัยร่มเงาของพระองค์ท่าน"
- 21 โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอุส จงเปรมปรีดิ์และยินดีเถิด ถ้วยนั้นจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องเมามาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลือยเปล่าไป
- 22 โอ ธิดาแห่งกรุงศิโยนเอ๋ย การลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้าก็ครบแล้ว พระองค์จะไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอีกต่อไป โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้า พระองค์จะทรงเผยแพร่ของเจ้าให้ประจักษ์

บท 5

- 1 ฟ้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกว่ามีอะไรตกถึงข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาและทอดพระเนตรความมอดสุ่มของข้าพระองค์
- 2 มรดกของพวกข้าพระองค์ได้ไปตกอยู่กับพวกต่างประเทศ บ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของคนต่างด้าว
- 3 พวกข้าพระองค์เป็นคนกำพร้าและคนกำพร้าพ่อ และเหล่ามารดาของข้าพระองค์เป็นดังหญิงม่าย
- 4 น้ำก็ต้องซื้อเขาดื่ม ฟืนก็ต้องซื้อเขาใช้
- 5 ผู้ข่มขืนได้ซื้อพวกข้าพระองค์ไว้ พวกข้าพระองค์ทำงานหนักและไม่มีเวลาพักเลย
- 6 พวกข้าพระองค์พนมมือให้คนอียิปต์และคนอัสซีเรีย เพื่อจะได้อาหารรับประทานอิ่มหนึ่ง
- 7 บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้กระทำบาป และก็ตายหมดแล้ว พวกข้าพระองค์ต้องถูกโทษเพราะความชั่วช้าของเขา
- 8 ทาสกลับปกครองพวกข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขาได้
- 9 ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อาหารมาโดยเอาชีวิตเข้าเสี่ยงเพราะดาบแห่งถิ่นทุรกันดาร
- 10 ผิวหนังของพวกข้าพระองค์ก็ร้อนปาดเอาอบ เพราะความเดือดร้อนของทุพภิกขภัย
- 11 เขาทั้งหลายชื่นใจพวกผู้หญิงในกรุงศิโยน และข่มใจสาวพรหมจารีในหัวเมืองแห่งยูดาห์
- 12 พวกเจ้านายต้องถูกผูกมือแขวน ไม่มีใครแสดงความนับถือต่อหน้าพวกผู้ใหญ่
- 13 พวกคนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่ง และพวกเด็กต้องแบกฟืนหนักล้นลูกคลุกคลาน
- 14 พวกผู้ใหญ่หายตัวไปจากประตูเมือง พวกคนหนุ่มได้หยุดติดสืตี่เป่าแล้ว
- 15 ความปลานปลื้มก็ประลาตไปจากใจของพวกข้าพระองค์สิ้น การเดินร่ำของพวกข้าพระองค์กลายเป็นการร่ำไห้
- 16 มงกุฎได้ร่วงหล่นจากศีรษะข้าพระองค์แล้ว วิบัติแก่พวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์กระทำบาปไว้
- 17 เหตุนี้เองใจพวกข้าพระองค์จึงอ่อนกำลัง เพราะการเหล่านี้เองนัยน์ตาข้าพระองค์จึงมัวไป
- 18 เหตุด้วยภูเขาศิโยนซึ่งรกร้างไป พวกสุนัขจึงจอกจิงมาเดินเฟ้นพำนอยู่บนนั้น
- 19 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่เป็นนิรันดร์ พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
- 20 เป็นไฉนพระองค์ทรงลืมหักพวกข้าพระองค์เสียเป็นนิรันดร์ เป็นไฉนได้ทรงทอดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียนานดังนี้

21 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด แล้วพวกข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์ ขอทรงฟื้นฟู
เดือนปีของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน

22 เว้นเสียแต่พระองค์ทรงสลัดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียแล้ว และพระองค์ทรงกริ้วพวกข้าพระองค์อย่างสิ้นพันธุ์

For other languages please go to www.wordproject.org